

JEEŠUSE NIMEPÄEV AD 2023

Jh 14:12–14 (Js 43:1–3; 1Jh 5:1–5)

12 Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kes usub minusse, see teeb neidsamu tegusid, mida mina teen, ja ta teeb nendest hoopis suuremaid, sest mina lähen Isa juurde

13 ja mida te iganes palute minu nimel, seda ma teen, et Isa saaks kirkastatud Pojas.

14 Kui te midagi minult palute minu nimel, siis ma teen seda.

Sissejuhatus

Kiriku pärimuse järgi on neljanda evangeeliumi autoriks apostel Johannes, keda evangeeliumis endas nimetatakse «jüngriks, keda Jeesus armastas». Johannes pärines Galileast Betsaidast, ta oli Sebedeuse ja Saloome poeg ning apostel Jaakobus Vanema vend. Pärimuse järgi elas ta ainsana Jeesuse kaheteistkümnest apostlist kõrge vanaduseni ning suri loomulikku surma.

Evangeeliumi lõpul sõnastab autor ühemõtteliselt oma kirjatöö eesmärgi: «Jeesus tegi jüngrite ees veel palju muid tunnustähti, mida ei ole sellesse raamatusse kirja pandud, aga need on kirja pandud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu Tema nimes.» (Jh 20:30j) Kirikuisad järeldavad sellest, et Johannese evangeelium on kirjutatud aasta 100 paiku¹, tükk aega pärast kolme esimest evangeeliumi, mida autor tundis ja mida ta pidas vajalikuks täiendada eeskätt õpetuslikult seisukohalt.

Erinevalt kolmest esimesest evangeeliumist, mis põhiosas keskenduvad Jeesuse avaliku tegevuse viimasele aastale ning kujutavad seda jätkuva teekonnana Galileast Jeruusalemma, kus «viiakse lõpule kõik see, mis prohvetid on kirjutanud Inimese Pojast» (Lk 18:31), kõneleb Johannes kolmest erinevast korrast, mil Jeesus Galileast Jeruusalemma rändas, ning kuigi on mitmeid teiste evangeeliumidega kattuvaid jutustusi, on umbes üheksa kümnendikku Johannese evangeeliumis esitatud materjalist selline, mida ei leia ülejäänud kolmest.

Laias laastus jaguneb Johannese evangeelium kaheks suureks osaks, mida võiks pealkirjastada kui «Jeesus ja maailm» (Jh 1:19–12:36) ning «Jeesus ja Tema jüngrid» (Jh 13:1–21:25). Esimese osa raamistuseks on ühelt poolt üldine sissejuhatus kogu evangeeliumile (Jh 1:1–18) ning teiselt poolt pessimistlik kokkuvõte (Jh 12:37–50), milles tõdetakse, et «ehkki Jeesus oli nende silma all teinud nii suuri tunnustähti, ei uskunud nad siiski Temasse» (Jh 12:37).

---

¹ Uuemas kirjanduses on mitmeid autoreid, kes on Johannese evangeeliumi arvatava kirjutamisaja nihutanud märksa varasemaks, ajavahemikku aastast 40 kuni aastani 60.

Evangeeliumi keskseks teoloogiliseks teemaks on Selle tulemine, «kes tuleb ülalt» ja «on üle kõikide» (Jh 3:31) ning kes, olles «pärit Jumala juurest», «läheb tagasi Jumala juurde» (Jh 13:3). Just siin vastanduvad teravalt [vaenulik] maailm ja Jeesuse jüngrid, kusjuures tolle vaenuliku, jumalatu maailma esindajateks on paraku eeskätt need, kes peaksid olema Jumala omad ja kelle süü on seetõttu märksa rängem kui nende oma, kes on sündinud [vaimulikult] pimedana.² Evangeeliumi proloogis väljendatakse seda sõnadega: «Ta tuli omade keskele, ent omad ei võtnud Teda vastu.» (Jh 1:11)

Vastandiks on need, kes Ta vastu võtavad – neile «andis Ta meelevalla saada Jumala lasteks» (Jh 1:12). Nagu Jumala igavene Sõna sai lihaks, sündides inimesena siia maailma, nii sünnivad Temas need, kes «usuvad Tema nimesse», igaveseks eluks. Jumala Poeg on tulnud alla maa peale (vrd nt Jh 6:33), et maapealsed võiksid Temas saada ülendatud taevasse. Temas on «taevas avatud» (vrd Jh 1:51) ning pärast oma ülestõusmist on Jeesus läinud taevasse, Isa juurde, tagasi, et seal omadele aset valmistada (Jh 14:2).

Kiriku traditsioon näeb Johannese evangeeliumi ka väga sakramentaalse tekstina: selle keskmes on algusest lõpuni nii ristimine kui armulaud³, millele lisandub jüngritele pattudest lahtimõistmise meelevalla andmine pärast Jeesuse ülestõusmist (Jh 20:22j).

Vähemalt analoogia tuletab Johannese evangeeliumi ülesehitus meelde ka vanakirikliku jumalateenistuse jagunemist katekuumenite ja usklike missaks.⁴ Esimese osa kõrgpunktiks oleks sellise vaatlusviisi puhul pimedana sündinu tervendamine (Jh 9) kui ettevalmistus ristimiseks ning Laatsaruse ülesäratamine surnuist (Jh 11) kui ristimise võrdpilt, mille kommentaariks sobivad Jeesuse poolt veidi hiljem öeldud sõnad: «Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui nisuiwa ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja. Kes oma elu armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab selles maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks. Kes tahab mind teenida, peab järgnema mulle, ja kus olen mina, sinna saab ka mu teenija.» (Jh 12:24–26) Evangeeliumi teine osa – usklike missa võrdpildina – keskendub viimasel õhtusöömaajal kõneldule ja toimunule, risti ja ülestõusmise müsteeriumile ning uuele elule, mis ulatub ajast igavikku (vrd Jh 21:22j).

Igal juhul tuleb Johannese evangeeliumi lugedes ja tõlgendades pidada meeles ühelt poolt pidevat vastuolu Jeesuse ja Tema omade ning vaenuliku, jumalatu maailma vahel, ning teiselt poolt seda, et evangeeliumis avalduvad usutõed Jeesuse, Jumala lihaksaanud Sõna kohta kõnelevad samaaegselt ka nendest, kes nagu Temagi «ei ole sündinud verest, ei liha tahtest, ei mehe tahtest, vaid Jumalast» (Jh 1:13).

---

² Vrd Jh 9:41: «Kui te oleksite pimedad, ei oleks teil pattu. Aga et te nüüd ütlete: «Meie näeme», siis jääb teie patt teile.»

³ Kuigi Johannese evangeelium ei too erinevalt kolmest esimesest evangeeliumist meieni Püha Õhtusöömaaja kirjeldust.

⁴ See seletaks ka – arkaandistsipliini silmas pidades –, miks Johannes ei kirjelda Püha Õhtusöömaaga.

Keelelisi märkuseid

Tõesti, tõesti, ma ütlen teile – ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν – sõna ἀμὴν tuleneb heebrea sõnast ἠμῆ – «aamen», «tõesti», «sündigu nõnda».⁵

Kes usub – ὁ πιστεύων – sõna πιστεύω – «uskuma», «[midagi] tõeks pidama», «[milleski] veendunud olema», «[millelegi oma] usaldust panema» – tuleneb verbist πείθω – «veenma», «veenduma», «veendunud olema», «usaldama», «usalduma», «kuulda võtma», «uskuma».

Teeb – ποιῶ – sõna ποιέω tähendab «tegema», «teostama», ka «looma».⁶ Originaali tuleviku ajavorm tähistab midagi, mis on kindlasti aset leidmas.

Tegusid – τὰ ἔργα – sõna ἔργον tähendab «tegevus», «ettevõtmine», «töö», «[teatava töö teostamiseks] tehtav».

Lähem – πορεύομαι – originaali oleviku ajavormi oleks parem tõlkida: «olen minemas».

Palute – αἰτήσητε – originaali tingivat kõneviisi oleks parem tõlkida: «paluksite» või «peaksite paluma». Sõna αἰτέω tähendab «küsima», «paluma», «[midagi] ihaldama», ka «nõudma».

Teen – ποιήσω – originaalis on siin taas kindalt toimuma saavale viitav tuleviku ajavorm.

Saaks kirkastatud – δοξασθῆ – võiks tõlkida ka: «võiks saada/olla kirkastatud». Sõna δοξάζω tähendab «ülistama», «austama», «austust osutama», «au sees pidama», «[kellestki midagi] arvama», «[kellestki midagi] pidama». Etümoloogiliselt on sõna δοξάζω seotud verbiga δευκνύω – «näitama», «nähtavaks tegema», «selgeks tegema», ka «tunnistust andma», «tõestama».⁷

Palute – αἰτήσητέ – siin on taas tingiv kõneviis: «paluksite», «peaksite paluma».

Teen – ποιήσω – siin kasutatakse taas tuleviku ajavormi.

⁵ On oluline tähele panna, et Jeesus ei oota mitte kuulajate «aamenit» kinnitusena oma sõnade tõesusele, vaid alustab olulisi sõnavõtte ise «aameniga», nõnda nii oma sõnade tõesust kinnitades kui oma jumalikkude meeleva demonstreerides.

⁶ Muuhulgas on siit pärit ka sõna ποίημα – «teos», «poeem» –, nt Ef 2:10: «Sest meie oleme Tema teos...», mida võiks tõlkida ka: «Meie oleme Tema loome...» või tõeliselt poeetiliselt: «Meie oleme Tema poeem...»

⁷ 1739. aasta Piiblis: «saaks auustatud»; 1968. aasta piiblitõlkes: «austatakse»; Fanny de Siversi tõlkes: «saaks auhiilguse» (Alguses oli Sõna. Tallinn 2000. Lk 65)

Sisuline analüüs

Johannese evangeeliumi 14. peatüki keskseks teemaks on jüngrite julgustamine. Kannatusteks ja surmaks valmistuv Jeesus teab, et jüngrid heituvad Tema sündivat nähes, ning vastandab nende hirmule ja teadmatusesest tulenevale muretsemisele rahu ja kindluse, mis rajanevad teadmises, et kõik, nii olevik kui tulevik, on Jumala käes ja et Tema, Jumala Poeg, on oma Isaga lahutamatult üks: «Teie süda ärgu ehmugu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse! Uskuge mind, et mina olen Isas ja Isa on minus.» (Jh 14:1.11)

Jeesuse üks-olemine Isaga on kahtlemata erinev sellest, mismoodi ükskõik milline inimene võib olla Jumalas või Temaga üheks saada. Inimeste puhul pole tegemist olemusühtsusega ega sellest võrsuva loomupärase isa ja lapse suhtega, vaid loodu ülendamisega lapseseisusesse, mis ei kuulu meile mitte loomu poolest, vaid mille osaliseks me oleme arvatud armukingitusena. Erinevalt meist, Jumala «adapteeritud» lastest, on Jeesus Jumala tõeline, ainusündinud Poeg enne kõiki aegu, «tõeline Jumal tõelisest Jumalast, sündinud, mitte loodud, olemuselt ühtne Isaga», nagu ütleme Nikaia usutunnistuses.

Sellegipoolest on meie, inimeste, Jumala lapseks olemine midagi märksa enam sellest, kuidas võiksime samuti teatavas mõttes isa-lapse suhtena käsitleda Looja ja loodu vahekorda.⁸ Jah, me oleme Jumala loodud ja ka sellest tulenevalt justnagu Tema lapsed, ent taolise Jumala lapseks olemise ületab mõõdetamatult meile kingitud võimalus olla Jumala lapsed Jeesuses Kristuses, kelles on inimestele avatud ainus tõeliselt päralt viiv tee Isa juurde (vrd Jh 14:6).

Õigupoolest alustab Johannes oma evangeeliumi otseselt selle sõnumiga: «Kõigile, kes Tema vastu võtsid, andis Ta meelevalla saada Jumala lasteks, neile, kes usuvad Tema nimesse, kes ei ole sündinud verest, ei liha tahtest, ei mehe tahtest, vaid Jumalast.» (Jh 1:12j), lisades oma esimeses kirjas: «Vaadake, kui suure armastuse Isa on meile andnud: meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi.» (1Jh 3:1) ning: «Igaüks, kes usub, et Jeesus on Kristus, on Jumalast sündinud.» (1Jh 5:1)

Kogu Jeesuse elu, nii Tema sõnad kui teod, on tunnistuseks sellest, et Ta on üks oma Isaga. Nii võib Ta kinnitada: «Neid sõnu, mida ma teile ütlen, ei räägi ma iseenesest, vaid Isa, kes asub minus, teeb oma tegusid.» (Jh 14: 10) See on oluline, kuna siit leiame ka vastuse küsimusele, mida Jeesus peab silmas, kui Ta kõneleb Isa «kirkastamisest» Pojas: tegemist on Jumala tõelise kohalolu (ja sellest tulenevalt ka Tema kirkuse või auhiilguse) avaldumisega, ilmsikksaamisega Tema Pojas, Tema igaveses Sõnas: «Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel, ja me nägime Tema kirkust nagu Isast Ainusündinu

---

⁸ Sarnaselt sellele, kuidas vahel nimetatakse kirjaniku raamatuid, kunstniku maale või helilooja muusikapalasi nende lasteks.

kirkust, täis armu ja tõde. Keegi ei ole iialgi näinud Jumalat. Ainusündinud Poeg, kes on Isa rinna najal, Tema on meile teate toonud.» (Jh 1:14.18) – siia võib julgesti lisada Jeesuse sõnad: «Kes on näinud mind, see on näinud Isa.» (Jh 14:9)

Jeesus kinnitab oma jüngritele, et kui nad usuvad Temasse, siis nad teevad (saavad kindlasti tegema – vt vastavat keelelist märkust) samu tegusid, mida teeb Tema, s.t nendegi kaudu (kui ka mitte päris samal viisil) saavad avalikuks Jumala ligiolu ja kirkus.

Kui esimesel hetkel võib tekkida kiusatus tõlgendada Jeesuse sõnu töötusena, et Temasse uskujaile antakse mitte ainult võime, vaid lausa blankovolitus kõikvõimalike imetegude tegemiseks, siis kogu Johannese evangeeliumi sõnumit silmas pidades on nende sõnade tegelikuks tähenduseks siiski midagi muud. Johannes kasutab Jeesuse imetegudest kõneldes järjekindlalt sõna σημειον – «tunnustäht» –, näidates seeläbi, et ka kõige imelisemate tegude juures ei ole tähtsaim mitte tegu ise ega isegi mitte kannatavatele inimestele seeläbi osaks saanud abi, vaid ikka seesama Jumala tõelise ligiolu kinnitus, mille tegelikuks eesmärgiks on anda tunnistust Jumala päästvast ja eluandvast armastusest: «Jeesus tegi jüngrite ees veel palju muid tunnustähti, mida ei ole sellesse raamatusse kirja pandud, aga need on kirja pandud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu Tema nimes.» (Jh 20:30j)

Niisiis peavad «needsamad teod» ja «nendest hoopis suuremadki», mille tegemist jüngrite poolt Jeesus ette kuulutab, olema sama ülesande teenistuses: Jeesus jätkab jüngrite kaudu oma päästemissiooni realiseerimist ning suurimaks imeks, mis võib inimesele osaks saada, on Jeesusesse Kristusesse uskuma hakkamine, veest ja Vaimust uuestisündimine, taevast alla tulnud tõelisest Eluleivast, s.t Issanda ihust (lihast) ja verest osasaamine ning seeläbi igavese elu õnne ja rõõmu leidmine: «Mida me oleme näinud ja kuulnud, seda me kuulutame ka teile, et teilgi oleks osadus meiega. Meie osadus on osadus Isaga ja Tema Poja Jeesuse Kristusega. Ja me kirjutame seda, et meie rõõm oleks täielik.» (1Jh 1:3j)

Küllap sedasama tuleb pidada meeles ka siis, kui püüame mõista Jeesuse töotust, et «mida te iganes palute minu nimel, seda ma teen», seda enam, et Jeesus lisab ühemõtteliselt: «...et Isa saaks kirkastatud Pojas». Jeesuse nimel palumine ei tähenda lihtsalt Tema nime nimetamist olgu palve alguses või lõpus (või isegi keskel); see ei tähenda ka mitte ainult seda, et palutakse Jeesusesse [kindlalt] uskudes – kuigi see on väga oluline –, vaid Jeesuse nimel palumine tähendab selle palumist, mis on kooskõlas Tema tahtega, eeskätt Tema päästetahtega.

Mis on Jeesuse – ja see tähendab Jumala – tahtmine? Võime sellele küsimusele vastata Jeesuse enda sõnadega: «See ongi mu Isa tahtmine, et igatühel, kes näeb Poega ning Temasse usub, oleks igavene elu, ja viimsel päeval mina äratan ta üles.» (Jh 6:40) Nii on

kõik Jeesusesse uskujate teod viimselt ikkagi Tema teod, ja kuigi see võib tunduda üllatavana, vastab täielikult tõeale ka töötus, et Jeesusesse uskujad teevad suuremaidki tegusid kui Tema (oma maise elu jooksul): juba esimese Nelipühäl peetud jutlusega ja sellele järgnenud ristimisega koguti äsjasündinud kirikusse kordades rohkem inimesi kui oli neid, kes Jeesusele Tema maise elu ajal järgnesid, ning evangeeliumi päästesõnum on sestpeale levinud kõikjal maailmas, mitte ainult Galilea ja Juudamaa külades ja linnades, kuhu Jeesus oma rännakuil jõudis.

Sellegipoolest ei tohi hetkekski unustada Jeesuse hoiatavaid sõnu jüngeritele: «Mina olen viinapuu, teie olete oksad. Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest minust lahus ei suuda te midagi teha.» (Jh 15:5) Püha Augustinus rõhutab neid sõnu kommenteerides, et Jeesus ei ütle: «*Sine me parum potestis facere.*» – «Ilma minuta te suudate teha vähe.» –, vaid: «*Sine me nihil potestis facere.*» – «Ilma minuta ei suuda te midagi teha.»⁹

Kindlasti pole juhuslik, et töötusele palvete kuulmise ja nende täitmise kohta järgneb manitsus: «Kui te armastate mind, siis pidage mu kärke!» (Jh 14:15) Siitki on selgelt näha, et Jeesus ei kavatse täita «mis-iganes-palveid», vaid üksnes neid, mis on palutud tõeliselt Tema nimel, s.t Tema tahtest lähtuvalt, ning mille täitmise kaudu «Isa saab kirkastatud», s.t saavad avalikuks Jumala päästev vägi ja Ta eluandev ligiolu.

Pühakirjas, eriti Vanas Testamendis, on tavaline, et inimese nimel on märksa suurem tähendus kui lihtsalt see, et selle abil saab erinevaid isikuid üksteisest eristada. Nimi võib tähistada nii inimese päritolu, kutsumust ja missiooni kui lausa tema olemust. Sama kehtib Jumala enda puhul: «Siis Mooses ütles Jumalale: «Vaata, kui ma lähen Iisraeli laste juurde ja ütlen neile: Teie vanemate Jumal on mind läkitanud teie juurde, aga nemad küsivad minult: Mis Ta nimi on?, mis ma siis neile pean vastama?» Ja Jumal ütles Moosesele: «Ma olen see, kes ma Olen!» Ja Ta jätkas: «Ütle Iisraeli lastele nõnda: Ma Olen on mind läkitanud teie juurde.»» (2Ms 3:13j)

Jeesuse nime tähenduseks on: «Issand (JHWH) on pääste» või «Issand (JHWH) päästab». Matteuse evangeeliumis selgitab Jeesuse kasuisale Joosepile ilmunud ingel nii selle nime tähendust kui seeläbi ka Jeesuse missiooni järgmiselt: «Sina paned Talle nimeks Jeesus, sest Tema päästab oma rahva nende pattudest.» (Mt 1:21) On täiesti enesestmõistetav, et Jeesuse nimel tegutsemisest või palvetamisest kõneldes tuleb lähtuda selle nime tähendusest ning piiritleda ja suunata teadlikult nii oma palveid kui tegutsemist, püüdes endale alati selgelt teadvustada Jeesusesse uskujate, Tema jüngerite üüratut vastutust: olla Tema missiooni jätkajad, et võimalikult paljud võiksid hakata koos meiega Temasse uskuma ja nii meie kui nende «rõõm oleks täielik» (1Jh 1:4).

---

⁹ Tractatus in Joannem 81, 3.

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu Jumalateenistuse käsiraamat ütleb Jeesuse nimepäeva kohta: «1. jaanuar on jõulupüha oktaav (kaheksas päev, nädala möödudes peetav järelpüha) ja on saanud kirikliku tähenduse juba enne, kui seda hakati tähistama kalendriaasta vahetumise päevana. Uusaasta ehk nääripäev on Jeesuse ümberlõikamise ja nimepaneku päev. Piiblitekstitid räägivad Jeesuse nime tähendusest. Nimi «Jeesus» tähendab «Issand on abi, Issand päästab». Ühtegi teist nime ei ole meile päästeks antud. Sellele nimele on kindel lootus uut aastat alates.»

Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi on teise lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Js 43:1–3) Issanda kinnitus Iisraelile, et tal pole vaja karta, kuna Issand, kes on ta loonud, on ta lunastanud ning varjab ja kaitseb teda, ükskõik, kus ta ka oleks ja millised katsumused teda ei tabaks. Teise lugemisaasta Epistlikis (1Jh 5:1–5) on apostel Johannese manitsus uskuda Jeesusesse kui Jumala Pojasse ja Kristusesse, s.t Jumala töötatud ja läkitatud Messiasse, ning Jumalat ja Tema lapsi armastades elada Jumala käskude järgi.

Niisiis on kõigi pühakirjalugemiste keskmes sõnum Jumala päästetahtest ja -väest, ning sellele tuleks keskenduda ka jutluses. Kahtlemata on hea puudutada ka uue kalendriaasta algust, tuletades meelde, et iga meie elupäev ja -hetk on Jumala käes ning seepärast on parim, mida saame enda ja oma lähedaste heaks teha, enda usaldamine palves Jumala hoolde. Samas ei tohiks jutlusest jääda välja igavikuline mõõde, seda eriti kristliku päästesõnumi ja väga sobivalt ka kestva jõuluaja kontekstis: igavene Jumal on oma Pojas Jeesuses Kristuses saanud inimeseks, et tuua ja avaldada meile Jumala tõeline, päästev ja eluandev ligiolu ning ilmutada Tema kirkust, armu ja tõe.

Meie jaoks, kes usume Kristusesse ja oleme Tema jüngrid, s.t tahame Teda järgida, elades sama elu, mida Tema elas, ning tehes neidsamu tegusid, mida Tema tegi, tähendab see, et ka meie ülimalt kutsumuseks on, «et Isa saaks kirkastatud Pojas» ning et Tema kirkust nähes ja Tema päästest osa saades võiksid võimalikult paljud inimesed meie ümber pärida igavese elu.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Jumal on läkitanud oma Poja siia maailma, et meid päästa – et meid oma ristisurma, oma püha ja kalli vere läbi lunastada, Jumala, meie Loojaga lepitada, meid meie pattudest puhastada, anda meile uus elu uute inimestena siin maailmas ning kinkida meile igavese elu lootus tulevases. Kõike, mida Jeesus tegi, tegi Ta meie päästmiseks ning selleks, et «Isa saaks kirkastatud Pojas», s.t meile saaksid nähtavaks ja kogetavaks Jumala tõeline ligiolu, päästev armastus ja auhiilgus.

2. Enne oma kannatamist ja surma töötas Jeesus oma jüngritele, et need, kes Temasse usuvad, saavad tegema neidsamu tegusid, mida Tema tegi – isegi suuremaid Tema tegudest. Jeesus ei räägi siin «ükskõik millistest tegudest» – nagu Ta järgnevalt ei räägi ka «ükskõik mille palumisest». Jeesus kõneleb Tema nimel ja Tema väes palumisest ja tegutsemisest. Teod, mida me Jeesuse väes teeme, ja palved, mida me Tema nimel palume, peavad olema mitte ainult kooskõlas Tema tahte ja missiooniga, vaid need peavad väljendama ja teostama Jumala tahet ja Tema Poja missiooni. Tõeliselt Jeesuse nimel palvetamiseks ei piisa üksnes selle nime nimetamisest – tuleb paluda seda, mida Jeesuse nimi tähendab: jumalikku päästet kõigile inimestele, püüdes omalt poolt teha «neidsamu tegusid, mida Tema tegi» nende heaks, kes on meie ümber, samal ajal alati meeles pidades, et tegelikud tegutsejad ei ole mitte meie, vaid Jumal, sest ilma Temata ei suuda me midagi.
3. Uut aastat alustades on hea teada, et tegemist pole mitte ainult uue kalendriaastaga, vaid sõna otseses mõttes Issanda aastaga, sest kõik meie aastad, päevad ja hetked tulevad Jumala käest ning on Tema käes. See tähendab, et parim, mida saame enda ja teiste inimeste heaks teha, on ennast alati ja kõiges Jumala, meie Looja, meie eluandja ja meie Päästja armu hoolde usaldada. On täiesti kindel, et võime Jumala lastena alati oma palvetega – ka kõige lihtsamate ja igapäevasematega – oma taevase Isa ette tulla, teades, et Ta kingib oma lastele kõik head annid, mida peab neile vajalikuks. Kõige olulisem on aga pidada meeles, et Jumala käes ei ole mitte ainult meie aeg, vaid ka meie igavik – ning et oma hea ja armuliku kavatsuse kohaselt tahab Jumal kinkida meile igavese elu õnne ja rõõmu. See peaks olema ka meie soov – mitte ainult meile endile, vaid kõigile, kes on meie ümber. See on ka meie missioon – olla Jeesuse päästemissiooni jätkajad, kes võivad ütelda koos apostel Johannesega: «Mida me oleme näinud ja kuulnud, seda me kuulutame ka teile, et teilgi oleks osadus meiega. Meie osadus on osadus Isaga ja Tema Poja Jeesuse Kristusega. Ja me kirjutame seda, et meie rõõm oleks täielik.» (1Jh 1:3j)